

שעון הזהב מתקדם בשקט. מי יכול לשמוע את הד תקתוקיו, כשבוקסה אימתנית מפזרת מוזיקה קופצנית לחלל האולם הרוקד? מוחה של פרידה בכל זאת שומע.

מחוגים מתקדמים הם זמן שבורח, וחתונה היא זמן שמח ומרגש שלא קשה להתנתק ממנו, למי שאינו חלק ממעגל הקרובים.

עוד הצצה לעגלה ונדנוד שמשתדל להישאר רגוע.

שן חמודי. שן. תיכף יוצאים הביתה. להליכה רגלית שאחריה אוטובוס, שאחריו עצירה, ירידה, הליכה רגלית, עליית מדרגות ומעבר עדין לעריסה המוכרת.

תיכף מתחילים את מסע החזרה.

הזמר משורר בעוצמה, אורגניסט וקלרינט מלווים אותו, יוצרים שמחה.

מעגלי נשים מסתחררים, מתפרקים ונבנים מחדש. נרגעים ומסתחררים שוב.

איפה היא בלועה בצבעוני הזה?

דיברו על חצי שעה, הראש תכנן פירגון של שלושת רבעי שעה.

מאז קמו לצאת, חלפו חמש עשרה דקות נוספות.

האוטובוס ברח, יבוא חדש אחריו.

הזמן בורח. חדש לא יבוא.

"פרידה! פרי - דה!!" נפנוף רחוק מתקרב עם גדוד נשים חגיגיות.

"תראי את מי אני פוגשת!" צהלתה של כבי מרקידה את הליכתה. חיוך משחרר פנים קפוצות. את מי היא פוגשת באמת?

שרוול בשחור נצנץ שולח אליה יד.

"את פרידה? נעים מאד, בטח לא מכירה אותי. חמש שנים לא פגשתי את כבי, שחזרנו יחד. למדנו באותו מחזור והנה הזמן טס. יש כל כך הרבה דברים להתעדכן בהם..." מחייכת אל פרידה, מחווה על השתיים הנוספות שנרגשות לצידה.

"אלו אחיות שלי שגם הכירו את כבי בעבר".

"היינו שכנים", מציינת אחת. "שכנים מהרחוב ליד", מדייקת השנייה.

"את כבי לא יכלו לפסס כבר אז", הראשונה צוחקת.

"ומהשיחה המשותפת שלנו נשמע שעם השנים היא רק הגבירה ווליום".

כבי מניפה יד מבטלת. שלישיית האחיות מחייכת בפירגון.

פרידה מנידה ראש מעלה ומטה, מותחת חיוך מאולץ.

איך שיחת הידידות הישנה שלהן קשורה אליה?

במה אשמים השיעורים שצריכים להתארגן למחר? האורז שצריך להתבשל? הכביסה שצריכה להתקפל?

העגלה מתנועעת. עוד לא הגיע הבוקר שמש, שנת הערב אמורה להתחבר לשנת הלילה. בוא כבר נצא מהרעש וההמולה האלה.

"בשמחות!" כבי נפרדת בסוף ונעמדת לצד העגלה.

"וואו. איך התאחר! לא ידעתי שהחתן קשור אליהן. איזה עולם קטן. איך לא גיליתי שהכלה של דודה שרה מחתנת עם אוברמייסטר?

טוב, היום קוראים לה בשם אחר..."

מילים. מילים. מתי יהיו בבית, מתי ישכב שמשכי בעריסה הממתינה?

"מאוחר מאד". פרידה מציינת. "פספסנו כבר שני אוטובוסים".

"בואי נזוז". כבי מרחיבה פסיעות לכיוון המעליות. "האוטובוסים בתדירות גבוהה, אני לא דואגת".

"כבי!!" מטפחת גדולה מתקרבת.

"שילת!" כבי עוטפת את הדמות בחיבוק חם.

"תראי איזו השגחה! בדיוק דיברנו על האוטובוסים שפספסנו, ואז את מגיעה לכאן. פרידה, יש לך רכב ספיישל עד הבית! ידעת ששילת היא הנהגת הרשמית שלי? בעצם, מה את עושה כאן שילת?"

"נהגת... איזה תואר כבוד". שילת והמטפחת נעות בצחוק עדין.

"אני לא בטוחה ששווה להיכנס לרכב", פרידה אומרת.

"להוציא את שמשכי, לקפל את העגלה לתא מטען ואחר כך לפתוח שוב... אני מעדיפה אוטובוס. בכל אופן, תודה על הרצון הטוב".

"אה, מצוין! בכלל לא הגעתי ברכב. שכנה שלי מחתנת בקומה למעלה, אני הצטרפתי לרכב של שכנים אחרים".

"אז סליחה שילת, סתם אני מעכבת אותך". כבי קולטת.

מעכבת אותי. פרידה חושבת. תקתוקי השעון המתקדם מגבירים את קצת פעימות ליבה. מטרידים את מוחה בקצב מתגבר.

הולכת שילת לתוך האולם בקומה מעל, ומי תבוא עכשיו?

מעליות לא פוערות דלתות וציבור נשים עומד וממתין מולן.

מה קורה למעליות פה?

מעלית עמוסה נפתחת. "אנחנו עולות", מסבירות אלה שבתוכה.

ילדות מספרות שהמעלית השנייה תקועה. יש מדרגות למעוניינת.

פרידה מעוניינת מאד לראות את עצמה למטה.

"רגע, חכי", כבי רצה לפניה. היא מספיקה להגיע לגרם המדרגות ולשוב ממנו אל האולם.

"חכי, אי אפשר לעבור שם עם עגלה. שבור. אני הולכת להביא משהו..." היא נבלעת שוב באולם ההומה קולות זמרה.

פרידה כבר עומדת בראש הגרם, בזמן ששמשי פוקח עיניים ועוצם שוב. נשים זריזות מדלגות על שורת קרמיקה שבורה ועל מדרגה לא מסותתת.

צדקה כבי. עם עגלה אי אפשר.

לחזור למעליות ולהמתין?

"תראי מה הבאתי!" פלטת עץ נגרת עם כבי וצעדיה הנמרצים.

"אם היה זמן הייתי מחפשת את בעל האולם. זה ממש מחדל שהמעלית לא תקינה והמדרגות שבורות. בינתיים מצאתי פתרון".

היא מניחה את פלטת העץ על הקרמיקות החסרות, ממקמת יפה. יוצרת גשר מזמין המדלג על מדרגה ראשונה שאינה מסותתת.

המולת הרחוב כבר נשמעת מלמטה, גרם מדרגות אחד ארוך מפריד בין הלילה בעולם שבחוץ לבין האולם התוסס שבפנים.

פרידה מקדמת בזהירות את העגלה.

"רגע, חכי". כבי זריזה ממנה, שולפת את שמשי הישן מהעגלה ויורדת אתו מטה.

"אני עם שמשי ואת עם העגלה", היא מנחה אותה מלמטה.

רוגז נושך שיניים על שפה תחתונה. היא רצתה ששמשי ימשיך לישון, איך שלפה אותו בלי לשאול.

העגלה נוסעת יפה על הגשר המאולתר. שתי ידיה של פרידה מתמרנות באיטיות זהה כלפי מטה.

עוד שניה והן משתלבות במורד המדרגות המואר והמסותת בשלמות.

קראכככ...

לללאאאא...

משהו קרה. משהו קורה.

אמאלה.

היא מאבדת שליטה.

העגלה. אני. הצילו...

פלטת העץ ניתקת ממקום מושבה המאולתר, ממשיכה עם העגלה
קדימה במורד המדרגות.

הן נוסעות. טסות. מחליקות יחד. משתטחות.

אישה. עגלה. פלטת עץ. בוזום.

שחור בעיניים. אפס צלילים באוזניים.

"פרידה!" מישהי צורחת. הרבה צרחות מצטרפות אליה.

לא שומעת.

כאב. כאב חד מפלח ברגל.

הצולה... אישה נפלה... הזמינו מד"א? כן. הזמינו... איפה התינוק?
העגלה הפוכה למטה... לא היה שם תינוק... היא התעלפה... מה זה
השולחן הזה... אמאלה... מישהו יודע עזרה ראשונה?

"גברת, גברת?"

קול גברי רוכן לעברה באפוד זוהר. מוריד קסדה, מנחית תיק גדול.

"גברת, את שומעת?"

מהנהנת. מרימה ראש הלום.

"יכולה לספר לי מה קרה?"

"הרגל..."

"מה קרה ברגל?" הוא עוד לא נוגע, רק רוכן, בוחן.

"החלקתי במדרגות עם העגלה... הקרש... איבדתי שליטה
והידרדרתי עד למטה. לא יכולתי להתייצב ולעצור את זה. הרגל..."

"את מסוגלת להזיז אותה?"

סקרנים מתגודדים. המולת לילה נשפכת על המדרכה. אנשים באים והולכים, קופצים לחתונות וחוזרים מהן.

לא מוכנה להיות האישה הזו שאופנוע של הצלה עוצר בגללה.

"זה לא נורמלי! סכנת נפשות המחדל הזה!" קול מוכר בוכה בהיסטריה אל מכשיר הנייד. "תבוא שרוליק, תעזוב את הילדים ותבוא הרגע. נראה לי שיפנו אותה. שמשי פה בידיים טובות..."

שמשי!

המוח מצטלל לרגע. ברק מבליח.

איפה שמשי?!

מנסה להתרומם אינסטינקטיבית.

"לאן גברת?" הגבר באפוד שומר את ניסיונות ההתרוממות שלה.

"התינוק שלי! אני רוצה לראות שהוא בסדר".

"תביאו לה את התינוק". קולות קוראים אצל המתגודדים ממול.

אנחה. גניחה. משנה תנוחה בנשיכת שפתיים.

כואב.

"את יכולה להזיז את הרגל?" אפוד זוהר מברר.

"כואב, אבל אפשר".

"רוצה להתפנות לבית חולים? יש גם מוקד פתוח עכשיו, באיזו קופה אתם?"

"יש לה שבר?" הקול המוכר שואל. קולה של כבי.

"לא נראה שבר, אולי סדק או נקע. אולי רק מכה רצינית, אבל יבשה. מה את בשבילה? אמא?"

"לא. שוויגער. תיכף הבן שלי יגיע. בעלה".

שמשי בסדר גמור, רק עירני ומבוהל מאד.

את מי הטריד אי אז ששנת הלילה שלו תקטע?